పరదేశీ కథలు

- లలిత చిట్టె

హసీనా కథ

మునక్కాయలు, మామిడికాయలు, గోంగూరలాంటి కూరగాయలు, చింతపండు, పల్లీలులాంటి సరుకులు కావాలంటే మేము మాలియా సిటీలో వున్న ఆంధ్రా బకాలా (అంగడి)కి వెళ్ళి కొనుక్కోవల్సిందే సూపర్ మార్కెట్‌లలోనూ అరబిక్ జమియాలలోనూ(అంగడి) ఇలాంటి మన సరుకులు దొరకవు.

నేను మాలియాకు వెళ్ళిన ప్రతిసారీ ఆంధ్రా బకాలా(అంగడి)కు వెళ్ళి కావలసిన కూరగాయలు కొనుక్కుని, అక్కడే అదే వీధిలో ఒక మూలగా వున్న శారీస్ షాపుకు కూడా వెళ్ళి నచ్చిన చీరలు, మ్యాచింగ్ శారీ ఫాల్స్‌లాంటివి కూడా ఒకేసారి తెచ్చుకుంటూ వుంటాను.

ఆ శారీస్ షాపులో పరిచయమయింది హసీనా అక్క.

వెళ్ళిన ప్రతిసారీ సంతోషంగా, ఆప్యాయంగా పలకరించి కబుర్లు చెపుతుంది. ఈ మధ్య కాలంలో మాలియా సిటీలో జరిగిన విషయాలు, వింత సంఘటనలను కథలుగా మలచి మాటల్లో వివరించి చెపుతూ వుంటుంది.

తన షాపులోని చీరలన్నింటినీ చూపించి, వాటి ప్రాముఖ్యతను అందంగా వివరించి, చెప్పి కనీసం అయిదారు చీరలన్నా నాతో కొనిపించేది. నీకు కాబట్టి పది దినార్లు డిస్కౌంటు ఇచ్చాను. మరొకరికైతే ఇంకా ఎక్కువ రేటుకే అమ్మేస్తాను అనేది నవ్వుతూ - 'నిజమే' అనుకునేదాన్ని నేను. కస్టమర్లతో ఎంత బిజీగా వున్నా సరే నేను వెళితే చాలు తన పనిని ప్రక్కన పెట్టి, మరో సేల్స్‌గర్ల్‌కి అప్పగించేసి నాతో మనస్ఫూర్తిగా మాట్లాడేది. మంచి కళకలిగిన మొహం హసీనాది. నవ్వినప్పుడు సొట్టలు పడే బుగ్గలు అందంగా వుండి కళ్ళను ఆకర్షించేవి.

కష్టమర్లతో తగిన విధంగా నవ్వుతూ కలుపుగోలుగా మాట్లాడటం వలన తన షాపుకు మరలా వాళ్ళు తిరిగి వచ్చే విధంగా ఆకట్టుకునేది ఆమె మాట తీరు. ఎంతో చాకచక్యంగా, మెళుకువగా, వ్యవహారాలను చక్కదిద్దుకునే ఆమె ఓర్పును, నేర్పును చూస్తుంటే నాకు ఆశ్చర్యం కలిగేది.

తాను కువైటుకు వచ్చిన మొదటి నాలుగు సంవత్సరాలూ అదే షాపులో సేల్స్ గర్ల్‌గా పనిచేసే దాన్నని, తరువాత ఆ షాపు ఓనరు షాపును అమ్మేసి ఇండియాకు తిరిగి వెళ్ళిపోవాలి అనుకుంటుంటే తన దగ్గర వున్న డబ్బంతా వెచ్చించి ఇంకో రెండువేల దినార్లు వడ్డీకి అప్పుతెచ్చి ఆ షాపును కొని స్వంతంగా నడిపిస్తున్నానని గర్వంగా చెపుతుంది. దేవుని దయవలన చేసిన అప్పులన్నీ తీర్చేసి ఇపుడిపుడే కాస్త డబ్బు మిగల బెడుతున్నానని చెపుతూ వుంటుంది.

జపాన్ చీరలు, సింగపూర్ చీరలు, ఇండియా చీరలు లాంటి క్రొత్తరకం చీరలన్నీ ముందుగానే ఆర్డరు ఇచ్చి దుబాయ్ నుండి దిగుమతి చేసుకుంటుంది. అందుకే వెరైటీ డిజైన్లు, క్రొత్తరకం చీరలు అన్నీ ఆమె షాపులో దొరుకుతాయి. చీరలేకాదు, వాచీలు, మేకప్ కిట్స్, గాజులులాంటివి కూడా అన్నీ అక్కడే వుంటాయి. అందుకే హసీనా అక్క శారీస్ షాపు ఎప్పుడూ కస్టమర్లతో కళకళలాడుతూ వుంటుంది.

మధ్యాహ్నం భోంచేయడానికి మాత్రమే ఒక అరగంట టైము తీసుకునేది అంతే తప్ప ఏ రోజూ ఆరోగ్యం బాలేకపోయినా ఆ షాపు ఆమె మూయడం మాత్రం జరగలేదు. ఎంతో ఇష్టంగా, సంతోషంగా, సులభంగా తన పనిని చేసుకుంటూ వుండేది. ఉదయం పదిగంటలకి తెరిచిన ఆ షాపు మరలా రాత్రి పదిగంటలకు మూసేవరకు కస్టమర్లతో బిజీగానే నడుస్తూ వుంటుంది.

హసీనా అక్కది నెల్లూరు అంట. పది సంవత్సరాల క్రితం కువైటుకు వచ్చిందంట. వచ్చినప్పుడు కొత్తలో చాలా కష్టపడిందట. తరువాత ఈ శారీ షాపులో సేల్స్‌గర్ల్‌గా ఉద్యోగం దొరకడమే తన అదృష్టం అంటూవుంటుంది. అపుడు పడిన కష్టానికి ఫలితమే ఈ రోజు ఈ షాపుకు ఓనరు కావడానికి కారణమట. జీవితంలో పడిన కష్టం ఎప్పుడు వృధాకాదని ఎపుడూ చెపుతూ వుంటుంది.

తన మాటల చాకచక్యంతో "చెల్లీ ఈ శారీస్ నిన్ననే సింగపూర్ నుండి వచ్చాయి. డిజైను బావుంది. ఈ జపాను శారి పువ్వుల ప్రింటుతో అందంగా వుంది. నీకయితే చాలా బావుంటుంది. ఈ రంగు నీకు బాగా నప్పుతుంది, ఇది తీసుకో, నీకోసమే ప్రక్కన వుంచాను. మెత్తటి ఈ సిల్కు చీర అలా వంటిమీద వేసుకుని చూడు. అబ్బ ఎంత బాగుందో? సూపర్. చీరకే అందం వచ్చింది అంటూ" నన్ను మెప్పించి, ఒప్పించి ధరలను తగ్గించి చెప్పి మెల్లగా నాలుగయిదు చీరలను ప్యాక్ చేసేస్తుంది.

ఆమె తెలివికి, ఒప్పింపచేసే విధానానికి ఆశ్చర్యపోతూ మరోవైపు సంతోషంతో నవ్వుకుంటూ మరలా తొందరలో సిటీకి వచ్చినప్పుడు తప్పక వస్తానని మాట ఇచ్చి నా రూమ్‌కి తిరిగి వస్తుంటాను. ఒక్కోసారి రెండు నెలలు ఆ వైపు వెళ్ళకపోతే "ఏంటి చెల్లీ ఈ పేద అక్క ఈమధ్య గుర్తు రాలేదా" అనేది.

"అదేం లేదక్కా. పనులతో బిజీగా వుండి ఇటువైపు రావడం కుదరలేదు" అనేదాన్ని.

తనకు ఇంటిదగ్గర ఇద్దరు పిల్లలు ఉన్నారనీ వారి చదువుల కోసం తాను ఇక్కడ కష్టపడుతున్నానని చెపుతుంది. "మరి భర్త ఏం చేస్తారని అడిగితే"

"అతడు ఇక్కడే ఉన్నాడు పెద్ద కంపెనీలో ఉద్యోగం నన్ను చాలా బాగా చూసుకుంటాడు. 'ఎందుకు రోజంతా నీకీ కష్టం? ఈ షాపు మూసేసి ఇంట్లో కూర్చో వేళకు నాకు ఇంత వండిపెట్టు చాలు. ఆర్డర్లతో, అమ్మకాలతో, కస్టమర్లతో నీకు ఈ టెన్షను ఎందుకు' అంటాడట. కానీ పూర్తిగా అతనిపైన ఆధారపడటం తనకు ఇష్టంలేదనీ అన్ని బాధ్యతలూ అతనికి అప్పగించడం బాగుండదనీ, అయినా తనకి ఖాళీగా ఇంట్లో కూచుని తినడానికి మనసు ఒప్పుకోదనీ ఈ పని అలవాటయిపోయిందనీ చెపుతుంది."

అతడు చాలా మంచివాడనీ పిల్లల చదువులకు, ఫీజులకు సరిపడా డబ్బు అతనే పంపిస్తాడనీ తనకి కూడా ప్రతి పుట్టినరోజుకూ 500 దినార్లు ఇచ్చి నెక్లెసో, గాజులో బంగారం కొనుక్కోమంటాడని సంతోషంగా చెపుతుంది. నెల్లూరులో ఒక స్థలం కూడా కొని తన పేరుతో పెట్టాడట. ఇల్లు కట్టడానికి ప్లాన్ చేస్తున్నారట. ఏ చెడు అలవాట్లు లేవనీ కనీసం సిగరెట్టు కూడా తాగడని మెరిసే కళ్ళతో చెపుతుంటే నాక్కూడా సంతోషంగా వుండేది.

అపుడపుడూ మధ్యలో నా గురించి అడిగేది. "పెళ్ళెప్పుడు చేసుకుంటావు? ఎప్పుడోచెప్పు నీకు మంచి పట్టు చీర గిఫ్టుగా ఇస్తాను" అనేది.

"నాకు నలుగురు చెల్లెళ్ళు వున్నారు కదా! వారి చదువులు, పెళ్ళిళ్ళు, బాధ్యతలు బరువులతోనే కాలం గడిచిపోతోంది. వాళ్ళ పనులన్నీ చక్కపెట్టడంతోనే నాకు సరిపోతోంది. ఇక నా గురించి ఆలోచించే సమయం ఎక్కడ? అయినా పెళ్ళి చేసుకున్న వాళ్ళందరూ సుఖంగా, సంతోషంగా వున్నారంటావా?" అని ఎదురు ప్రశ్న వేసేదాన్ని నవ్వుతూ.

"అయ్యో, భలేదానివే ఇంట్లో అందరి గురించి చూసుకుంటూ, నీ గురించి మరిచిపోతే ఎలా? రేపు నిన్ను ఎవరు చూస్తారు? నీకోసం, నీకంటూ భర్త, పిల్లలు కుటుంబం వుండాలికదా. ఇప్పటికే ఆలస్యం చేసావు ఇంకా టైం వేస్ట్ చెయ్యకు. తొందరగా మంచివాడిని ఒకడ్ని చూసుకుని పెళ్ళిచేసుకుని జీవితమలో స్థిరపడు" అని సలహా ఇచ్చింది. ఇలాంటి సలహాలు వినడం నాకు అలవాటే.

"అలాగే నచ్చిన వాడు, మంచివాడు దొరకాలికదా. దేవుడు నిర్ణయించి వుంటే తప్పదు కదా! చూద్దాం" అనేదాన్ని నవ్వుతూ.

"మన ప్రయత్నం కూడా మనం చేయాలి కదా! అన్నింటికీ దేవుని మీద భారం వేస్తే ఎలా? నీ కోసం నేను ప్రార్థన చేస్తాలే. మంచి వాడు దొరుకుతాడు" అనేది.

"అలాగే ఇక నేను వస్తాను. మళ్ళీ తొందరలో కలుద్దాం" అంటూ అక్కడినుండి నేను బయటపడేదాన్ని.

చీరల కవరు చేత పట్టుకుని బస్టాండు వైపు నడుస్తూ హసీనా అక్క చెప్పిన మాటల్నే గుర్తుచేసుకుంటూ ఆలోచిస్తున్నాను. పెళ్ళి, భర్త, పిల్లలు జీవితంలో తప్పని సరా? మరి పెళ్ళి చేసుకున్న వారిలో డెబ్భైశాతం మంది పైగా ఎందుకు సమస్యలతో సతమతం అవుతున్నారు? ఎందుకు సమాజం కోసమో, పిల్లల కోసమో రాజీపడి జీవిస్తున్నారు?

బ్రతకడానికి ఏ ఆధారమూ లేకపోవడం వల్లనో, భవిష్యత్తుపై భయం చేతనో అలవాటు కావడం వల్లనో మరి చాలామంది పెళ్ళయిన వాళ్ళ మనసులను చంపుకుని సంసారాల్ని కొనసాగిస్తున్నారు. మనసు చంపుకుని బ్రతికేస్తున్నారు.

"ఈ కువైటులో మగవాళ్ళకు శరీరం తప్ప మనస్సనేది వుండదు" అనే నా ఫ్రెండ్ వేలరీ మాటలు గుర్తొచ్చాయి నాకు.

"ఈ ఎడారిలోకి వచ్చిన తరువాత అరబ్బుల జీవితాన్ని గమనించిన వీరు తమ సంప్రదాయాల్ని, అనుబంధాల్ని మరచిపోతున్నారు. శరీరావసరాలకు ప్రాముఖ్యతను ఇచ్చి విలువైన ప్రేమకు, బంధాలకు ద్రోహం చేస్తున్నారు. శరీరానికి, డబ్బుకు, పదవులకు, వ్యామోహాలకు విలువనిస్తూ మానవ బంధాలన్నీ స్వార్థపూరితమైపోతున్నాయి" అంటూ ఆవేశంతో ఆవేదన చెందే నా ఫ్రెండ్ వేలరీ మాటలు నిజమే అనిపిస్తుంది. జరిగే సంఘటనలను గమనిస్తుంటే జీవితాల్ని పరికిస్తుంటే చాలా భయం కలుగుతోంది. బయట వాతావరణమే కాదు మానవ సంబంధాలు కూడా కలుషితం అయిపోయాయి. మరి మార్చడం ఎలా? మానవ హృదయాల్లో ప్రేమను నింపడం ఎలా? పరధ్యానంగా ఆలోచిస్తూ బస్టాండు వైపు కాకుండా మరోవైపుగా అక్కడే వున్న చర్చ్ వైపు అడుగులు వేసాను. నేను.

అక్కడ చర్చి హాలు నిశ్శబ్ధంగా, ప్రశాంతంగా వుంది. మనుషుల వద్ద దొరకని సంతోషం దేవుని దగ్గర మాత్రమే దొరుకుతుంది అనిపించింది. ఎందుకో బాధగా అనిపించింది. మోకరిల్లి నాకోసం, నా వారికోసం, స్నేహితులకోసం, దేశం కోసం కొద్దిసేపు ప్రార్థన చేసాను. అప్రయత్నంగా నాకు తెలియకుండానే ప్రేమామయుడైన ఆ ప్రభువు సన్నిధిలో హృదయం కరిగి కన్నీరు కాలువలుగా ప్రవహించింది. హృదయంలోని బాధంతా కన్నీటి రూపంలో బయటికి వచ్చాక కల్లోలం అయిన మనసు నిశ్చల సరోవరంలా ప్రశాంతంగా మారింది. హృదయభారమంతా తీరిపోయి తేలికగా వున్నట్లనిపించింది.

మరొకసారి సిటీకి వెళ్ళినప్పుడు షాపులో హసీనా అక్క లేదు. ఎవరో ఒకతను ఆ షాపులోని కౌంటరు డెస్క్ ముందు కూర్చుని వున్నాడు. "హసీనా అక్క ఎక్కడికి వెళ్ళిందండీ?" అని అడిగాను నేను.

"భోంచేయడానికి ఇపుడే ఇంటికి వెళ్ళింది, పదినిముషాల్లో వస్తుంది, ఈలోపల మీకు కావలిసిన శారీస్ చూస్తూ వుండండి మా సేల్స్ గర్ల్ చూపిస్తుంది అన్నాడతను నవ్వుతూ. క్రొత్తగా తెచ్చిన చీరలను చూస్తూ వుండగానే హసీనా అక్క వచ్చేసింది. రావటంతోటే. ఓ నువ్వా! మీ బావగారు ఫోను చేసి 'ఎవరో బ్యూటీఫుల్ గర్ల్ వచ్చింది హసీనీ అక్క ఎక్కడ అని నిన్నే అడుగుతోంది' అనగానే నువ్వే అని అనుకున్నాను అంది ముసి ముసిగా నవ్వుతూ."

"ఓహో ఇతనేనా! హసీనా అక్క భర్త. మరి అక్క కంటే చాలా యంగ్‌గా కనిపిస్తున్నాడే" అని మనసులో అనుకున్నాను నేను. చీరలు కొన్ని కొనుక్కుని కాసేపు అక్కతో మాట్లాడి ఇంటికి వచ్చేసాను.

ఆ తరువాత దాదాపు నాలుగు నెలల కాలం అటువైపు వెళ్ళలేక పోయాను నేను. ఒకరోజు శెలవు రోజున అలా సిటీవైపు షాపింగ్‌కి వెళ్ళాను. పనులన్నీ చూసుకుని హసీనా అక్క ఎలా వుందో చూసి పలకరించి వెళ్ళిపోదాం అనుకుని ఆ షాపులోకి వెళ్ళాను. హసీనా అక్క అక్కడే కూర్చుని వుంది. కానీ, ఆమె ముఖంలో కళలేదు, నవ్వు లేదు. ఏదో జబ్బు పడినదానిలా నీరశించి కృంగిపోయి వుంది. కళ్ళక్రింద నల్ల చారలు క్రమ్ముకుని వున్నాయి. ఇన్నేళ్ళ పరిచయంలో అంత దిగాలుగా ఎపుడూ ఆమెను నేను చూడలేదు. ఎపుడూ నవ్వుతూ హుషారుగా మాట్లాడుతూ వుండే హసీనా అక్క అలా స్థబ్ధంగా సర్వం కోల్పోయినట్లుగా కూర్చుని వుంటే తను తానేనా అనే సందేహం నాకు కలిగింది.

"ఏమయిందక్కా? అలా నీరసంగా వున్నావు. అంతా ఓకేనా? ఆరోగ్యం ఎలా వుంది?" అని ఆదుర్దాగా అడిగాను.

"ఆహా. ఆరోగ్యానికేం బ్రహ్మాండంగా వుంది. మనసే బాలేదు. దానికి మంచి దెబ్బ తగిలింది. దీనికి ఇక మందు లేదు అంది. ఏదో సినిమాలోని డైలాగులు ఎక్కడో బట్టీ పట్టి చెబుతున్నట్లుగా."

ఎపుడూ నవ్వుతూ, ఆప్యాయంగా పలకరించి, కబుర్లు చెప్పే హసీనా అక్క ఇంట భారంగా, బాధగా మాట్లాడటం, ఇబ్బందిగా క్రొత్తగా అనిపించింది. అక్కడే గుమ్మం దగ్గరే ఆగిపోయిన నన్ను చూసి "లోపలికిరా.. వచ్చి ఆ కుర్చీలో కూర్చో రెండు నెలల నుండీ నీకోసమే చూస్తున్నా. నీతో మాట్లాడాల్సింది చాలా వుంది అంది నిట్టూర్చుతూ."

ఏదో జరిగింది, లేకపోతే ఎప్పుడూ తుళ్ళుతూ నవ్వుతూ వుండే హసీనా అక్క ఇంత దిగాలుగా, ఏదో పోగొట్టుకున్నట్లుగా కనిపించడం ఇదే మొదటిసారి. నేను కూడా నీరసంగానే అక్కడ వున్న కుర్చీలో కూర్చున్నాను.

"నీళ్ళు త్రాగుతావా" అడిగింది.

"వద్దక్కా ఇపుడే బాటిల్ కొని త్రాగాను. ఇంకా సగం నా బ్యాగులో వుంది అని చెప్పాను."

"నీకు ఫోను చేయాలి అనుకున్నాను - కానీ ఎలా నిన్ను కాంటాక్ట్ చేయాలో అర్థం కాలేదు. నీ రూము కూడా నేను ఎపుడూ చూడలేదు. అందుకే నిన్ను ఎలా కలవాలో, ఏ విధంగా మాట్లాడాలో అర్థం కాలేదు. ఈ షాపులోని సరుకంతా అమ్మేసి, షాపు మూసేసి నేను ఇండియా వెళ్ళిపోతున్నాను. మరి ఈ శారీస్ నువు ఏమైనా కొనాలంటే చెప్పు. తక్కువ ధరకే ఇచ్చేస్తాను. నీ ఫ్రెండ్స్‌కు కూడా చెప్పి కొనిపించు. ఈ నెల ఆఖరున ఈ షాపు క్లోజ్ చేసి వెళ్ళిపోదాం అనుకుంటున్నా. మళ్ళీ రేపు నెలవరకూ ఇక్కడే వుంటే ఈ షాపుకు రెంట్ కట్టడం నాకు అసాధ్యమైపోతుంది. ఇప్పటికే ఆలశ్యం అయింది. ఇంక ఈ కువైటులో నేను ఉండాలి అనుకోవడంలేదని చెప్పింది హసీనా అక్క."

"అయ్యో ఎందుకు షాపు మూసేస్తున్నావు అక్కా! బాగానే జరుగుతోంది కదా! సడన్‌గా ఈ నిర్ణయం ఎందుకు తీసుకున్నావు? మరి బావ కూడా నీతోపాటు ఇండియా వెళ్ళిపోతున్నాడా?" అడిగాను బాధగా.

బావ అనే మాట వినబడగానే చివుక్కున తలపైకెత్తి నా వైపు చూసి కోపంతో పళ్ళు కొరికింది. కళ్ళు ఎరుపెక్కాయి. భారంగా ఒకసారి శ్వాస తీసుకుని వదిలి నావైపు చూసింది. "వాడు బావకాదు, దుర్మార్గుడు. నమ్మినందుకు నన్ను నట్టేట్లో ముంచాడు. తన దారి తాను చూసుకున్నాడు. ఆరేళ్ళు కలిసి వుంటూ తీయగా మాటలు చెప్పి జీవితాంతం విడువనని, తోడుగా వుంటానని చెప్పి ఇంటికి వెళ్ళి అక్కడ పెళ్ళి చేసుకుని పెళ్ళాన్ని ఏకంగా ఇక్కడికి వెంటబెట్టుకుని తీసుకొచ్చాడు. దూరంగా వేరే ఇల్లు తీసుకుని దానితో కాపురం కూడా పెట్టేడు. కొత్త పెళ్ళాన్ని చూసుకుని మురిసిపోతూ నన్ను క్షణాల్లో మరిచి పోయాడు. ఆరేళ్ళ బంధాన్ని కలిసి పంచుకున్న జ్ఞాపకాల్ని త్రుంచేసి నన్ను గాలికి వదిలేసాడు. వాడు కనిపిస్తే గొంతు పిసికి చంపాలి అని వుంది" అంది కోపంతో ఊగిపోతూ హసీనా అక్క.

"ఏంటీ ఆరేళ్ళేనా మీ బంధం? మరి పిల్లలూ?" అన్నాను నేను.

"పిల్లల తండ్రిని ఇండియాలో ఎపుడో వదిలేను. వాడొక పచ్చి తాగుబోతు. వాడు సరిగ్గా వుంటే నాకు కువైటుకు రావాల్సిన ఖర్మ పట్టేదే కాదు. ఇక్కడికి వచ్చాక ఇతడు కనబడి, వెంటబడి, ప్రేమించానని పువ్వుల్లో పెట్టి చూసుకుంటానని చెపితే ఒప్పుకున్నాను. ఇక్కడ మగతోడు లేకుండా ఒంటరిగా జీవించడం కష్టమే కదా! ఏదన్నా సహాయం అవసరం అయితే ఎవరు వచ్చి చేస్తారు? ఎందుకు చూస్తారు?

ఆరేళ్ళు నన్ను చాలా బాగా చూసుకున్నాడు. వదలకుండా కలిసిమెలిసి వున్నాము. మరి వాళ్ళ తల్లిదండ్రులు ఏం చెప్పి మనసు మార్చి పెళ్ళికి ఒప్పించారో? ఏం పాడు బుద్ది పుట్టిందో? ఏం పోయేకాలం దాపురించిందో? తెలియదు గానీ ఇంటికి శెలవలకు వెళ్తున్నానని చెప్పాడు. అక్కడ పెళ్ళి చేసుకుని చక్కా పెళ్ళాంతో కలిసి బయట కాపురం పెట్టేసాడు.

ఆ సంగతి నాకు తెలియనే లేదు. ఇంకా వస్తాడు, వస్తాడు అని ఇక్కడ నేను ఎదురు చూస్తూనే వున్నాను. ఎవరో ఒకావిడ నీలాగే షాపుకు వచ్చి నిజం చెపితే నమ్మలేకపోయాను. కళ్ళతో చూసి అయినా నిజం తేల్చుకుందాం అని అడ్రసు పట్టుకుని వాడు వుండే ఫ్లాటుకు వెళ్ళి కాపు కాసి పట్టుకున్నాను. చొక్కా పట్టుకుని నిలదీస్తే వాడు కొంచెం అయినా భయపడకుండా పెళ్ళానికి నన్ను చూపించి 'ఇది ముందు నాకు పనిమనిషిగా వుండేది. కాస్త తిక్క మనిషి. నేనంటే ఇష్టం అని వెంట పడేది. దీని మాటలు నువు నమ్మకు' అని పెళ్ళానికి చెప్పి నన్ను బలవంతంగా బయటకి తోసి తలుపు వేసాడు.

అలాగే పనిమనిషిగా అయినా పడివుండనిమ్మని నిన్ను మరిచిపోలేనని చెప్పి కాళ్ళుపట్టుకున్నాను. నన్ను విడిచిపెట్టవద్దని ప్రాధేయపడ్డాను. అయినా వాడి హృదయం కరగలేదు. ఆ తలుపు దగ్గరే కూలబడి భోరున ఏడ్చాను. ఆరేళ్ళు కలిసి జీవించిన కాలం, అనుభవించిన శారీరక సుఖాలు, పంచుకున్న జ్ఞాపకాలు గుర్తొచ్చి క్షణంలో మరిచిపోయిన వీడికంటే కుక్క నయం అనిపించింది. ఏడుస్తూ అక్కడినుండి లేచి వచ్చేసాను. కిటికీలోనుండీ నన్ను చూస్తూ వాడు ఏదో చెపుతుంటే వాడి పెళ్ళాం పకపకా నవ్వడం నాకు వినిపిస్తోంది. నా హృదయం మండింది. ఇంతలో ఎంత మార్పు? రెండునెలల క్రితం వరకు నా ప్రక్కను వుండి నన్ను విడవకుండా వుండేవాడు ఈ రోజు పెళ్ళి చేసుకుని పెళ్ళాంతో కబుర్లు చెపుతూ నవ్వుకుంటూ సంతోషంగా వున్నాడు. నా హృదయాన్ని సముదాయించడం నాకు అసాధ్యమైపోయింది. పడుకుంటే కంటిపైకి నిద్రరాదు. తినాలంటే ఏదీ సహించదు. చనిపోవాలి అన్నంత విరక్తి కలిగింది. వాడే నా చావుకు కారణం అని కాగితంపై రాసి పెట్టి చనిపోదాం అనుకున్నాను.

కానీ.. కాస్త ఆగి ఆలోచిస్తే వాడు చేసిన పని రైటే అనిపించింది. వాడు నాకంటే వయసులో చిన్నవాడు. నాకు ఇంటిదగ్గర భర్త, పిల్లలు వున్నారు. మరి వాడు కూడా వాడి జీవితాన్ని భవిష్యత్తును చూసుకోవాలి కదా? భార్యా పిల్లలతో కుటుంబాన్ని కట్టుకుని సంతోషంగా జీవించాలి కదా? ఎంతకాలం నాతో ఈ కువైటులో కాలం గడుపుతాడు? ఈ రోజు కాకపోయినా ఏదో ఒకరోజు ఎప్పటికైనా నన్ను విడిచి పెట్టాల్సిందే

కాబట్టి పోనీలే పెళ్ళి చేసుకుని సుఖంగా కాపురం చేసుకోనీ అనుకున్నాను. కానీ మనసు అతడి జ్ఞాపకాల్ని మోస్తూ ఇక్కడ వుండటానికి ఒప్పుకోవడంలేదు. అందుకే షాపు కూడా క్లోజ్ చేసి ఇంటికి వెళ్ళిపోవాలనే నిర్ణయం తీసుకున్నాను. అక్కడ ఏదో ఓ పని చేసుకుని పిల్లల్ని పోషించుకుంటాను" అంది హసీనా అక్క కన్నీళ్ళతో.

"అవునా? అయితే ఇంటి దగ్గర నీకు భర్త వున్నాడా? మరి ఇక్కడ ఇతనితో కాపురం పెట్టడం తప్పుకాదా అన్నాను" ఏమిటో అర్ధంకాని అయోమయంలో ఆలోచిస్తూ అందని లింకును అందుకోవడానికి ప్రయత్నిస్తూ ఎందుకు మనుషులు ఇలా చేస్తారో? ఇంటి దగ్గర కట్టుకున్న మగవాడు మంచివాడైతే వాడు త్రాగుడుకు బానిసకాకుండా కట్టుకున్న పెళ్ళాన్ని చక్కగా పోషించగలిగితే పిల్లల్ని చదివించి వారి ఆలనాపాలనా సరిగ్గా చూడగలిగితే ఆడవాళ్ళకి ఇలాంటి పరిస్థితి రాదుకదా? భర్తను, పిల్లల్ని, తనవారిని దేశాన్ని విడిచిపెట్టి ఇలా ఒంటరిగా పరాయి దేశం వచ్చి పరాయి పురుషుని వ్యామోహంలో పడి జీవితాన్ని నాశనం చేసుకోరు కదా. ఇలా ఆలోచిస్తుంటే హసీనా ఇంకా ఇలా చెపుతోంది.

"చేసుకున్న వాడు మర్యాదస్తుడు అయితే ఈ దరిద్రం నాకెందుకు? వాడు ప్రొద్దున్న లేచిన దగ్గర్నించీ తాగి, తందనాలాడి అయినవారందరి దగ్గరా అప్పులు చేసి వారిని ఇంటిమీదకి తెస్తాడు. ఇంట్లో విలువైన వస్తువు ఏదీ వుండకుండా నీళ్ళు త్రాగే గ్లాసుతో సహా తినే గిన్నెతో కూడా తీసుకెళ్ళి ఎంతకో కొంతకు అమ్మేసి సారాయి త్రాగేస్తాడు. అంతటితో ఆగితే సరే. నన్ను వెళ్ళి అందర్నీ అప్పు అడిగి డబ్బులు తెమ్మని త్రాగడానికి డబ్బు ఇమ్మనీ ప్రతిరోజూ చికెన్, మటన్ వండిపెట్టమని సతాయిస్తాడు. వాడి మాట వినకపోతే పట్టుకుని చావగొడతాడు. అందుకే ఆ బాధ భరించలేక పిల్లల్ని మా అమ్మ దగ్గర వదిలి ఈ కువైటుకు వచ్చేసాను.

ఈ కువైటులో అరబ్ దేశంలో ఒంటిరి జీవితాలు, పనులు .. కష్టాలు, పోరాటాలు ఒంటరిగా వుండే ఆడదాన్ని చూస్తే పదిమంది వెంటపడతారు, వేధిస్తారు ఏదో ఒక విధంగా చెడగొట్టాలని ప్రయత్నిస్తారు. అందుకే ఎవరో ఒక్కడితో వుంటే కనీసం భద్రత, తోడు, నీడ వుంటుంది. అన్ని అవసరాలు తీరతాయి. మనిషి సహాయం దొరుకుతుంది. వేరే మగవాడు కన్నెత్తి చూడటానికి, భయపడతాడు. కాదంటావా?" అంటూ తన భాధ, భయం అభిప్రాయం మాటల్లో తెలియజేస్తోంది.

ఏం జవాబు చెప్పాలో అర్థంకాక అలాగే వింటూ వున్నాను నేను. అన్నీ అనుభవించాక అంతా గడిచిపోయాక సమస్తం విడిచిపెట్టి వెళ్ళిపోయాక ఒంటరిగా మిగలాల్సిందే అంతా శూన్యమైపోయి, భవిష్యత్తు అగమ్యగోచరమైపోయి దిక్కుతోచని స్థితిలో అల్లాడాల్సిందే ఆడదాని జీవితం అంతే. మార్పేమీ లేదు. ఎన్నటికీ ఆ కథ మారదు. ఎప్పటికీ మారదు.

"సరే నీ యిష్టం. నీకు ఏది మంచిదో, ఏది అనుకూలమో అలా చెయ్యి. ఇంటికి వెళ్ళి పిల్లలతో సంతోషంగా గడుపు అని" నాకు తోచింది నేను చెప్పి బాధగా అక్కడనుండి వచ్చేసాను నేను.

కానీ నాకు తెలుసు. ఈ ఎడారి దేశాన్ని వదిలి వెళ్ళడం అంత సులభం కాదని, ఇక్కడ సౌఖ్యాలకు అలవాటు అయ్యాక ఇండియాలో స్థిరపడటం, జీవించడం కాస్త కష్టమే అనిపిస్తుంది. అలా చాలామంది వెళ్ళినవాళ్ళు మరలా తిరిగి రావడం నాకు తెలుసు.

తర్వాత దాదాపుగా రెండేళ్ళు అలా గడిచిపోయాయి. ఈ మధ్య కాలంలో నేను అపుడపుడూ మాలియా సిటీకి వెళ్ళినా కూడా ఓ మూలగా ఒక ప్రక్కన వున్న ఆ షాపువైపు వెళ్ళేదాన్నికాను. ఎందుకంటే అక్కడ హసీనా అక్కలేదు కదా అనుకునేదాన్ని. మూడేళ్ళ తరువాత మా ఫ్రెండ్ ఒకమ్మాయి గోంగూర కొనాలని అంటే అటువైపు ఆ మూలగా వున్న ఆంధ్రా బకాలాకు వెళ్ళాం. అటువైపు వెళ్తుంటే.. ఆశ్చర్యంగా అక్కడ హసీనా అక్క కనిపించింది. ఆనందంగా దగ్గరికి వెళ్ళి పలకరించాను. ఆప్యాయంగా నన్ను హత్తుకుని "నేను మరలా కువైటు వచ్చి దాదాపు ఆర్నెల్లు దాటింది. నువు ఇటువైపు వస్తావనీ.. నువ్వు ఏమయిపోయావో అనీ, ఎలా కలవాలో అనీ ఆలోచించి దిగులు పడ్డాను. నువ్వు రాకపోయేసరికి, కనిపించక పోయేసరికి ఇండియాకు వెళ్ళిపోయావేమో అనుకున్నాను. దేవుని దయవలన మరలా నేను ఇదే శారీస్ షాపు ఓపెన్ చేసి నడిపిస్తున్నాను. లోపలికిరా వచ్చి చూడు అంది ఆనందంతో. హసీనా అక్క ఇప్పుడు మునుపటి కంటే కాస్త వళ్ళు చేసినట్లు కనిపిస్తోంది. ఇండియా శాశ్వతంగా వెళ్ళిపోయింది అనుకున్న ఆమెను తిరిగి మరలా కువైటులో చూడటం చాలా సంతోషంగా అనిపించింది. మాట్లాడుతూనే యధావిధిగా క్రొత్తరకం శారీస్ అన్నీ బయటికి తీసి ఒక్కొక్కటీ చూపిస్తూ కలర్ నీకు బాగుంటుంది. ఇదిగో ఇది చూడు ఈ క్లాత్ క్లాస్‌గా వుంటుంది అంటూ ఆకట్టుకునేలా వివరించి చెపుతోంది.

ఇంతలో అతను వచ్చాడు. అతడు.. అతడే. సందేహం లేదు. వస్తూ వస్తూ చేతిలో ఒక క్యారేజ్‌తో హసీనా అక్కకు భోజనాన్ని కూడా తీసుకుని వచ్చాడు. ఆమెకు దాన్ని అందించి "సల్మా ఈరోజు మటన్ కర్రీ బాగా చేసింది. వేడిగా వున్నపుడే తిని చూడు. రుచిగా వుంటుంది అని నవ్వుతూ అక్కతో చెపుతున్నాడు."

అతడి మాటల్లో ఆమె పట్ల చాలా ప్రేమ కనిపిస్తోంది. అతడు.. అతడే. మీ బావ అని ఎపుడూ మాటల్లో చెపుతూ వుంటుంది. అందులో అతన్ని ఒకసారి చూసాను కూడా. ఆ ముఖం ఇంకా గుర్తే నాకు.

హసీనా అక్క కూడా అతని చేతిలోని కారేజ్‌ను అందుకుని "మరి నువు తిన్నావా? " అని ఆప్యాయంగా అతన్ని అడుగుతోంది. "ఆ..ఆ. ఇపుడే నేను కడుపు నిండా తిన్నాను. పిల్లోడు నడిచేవాడు అయ్యాడు కదా. అన్నం తిననివ్వకుండా గిన్నెలాగుతుంటే అలాగే ఒక చేత్తో వాడ్ని పట్టుకుని మరో చేత్తో తినేసాను. సల్మా ఇటివ్వండి వాడిని నేను ఎత్తుకుంటాను మీరు తినండి అంది కానీ.. వాడు వాళ్ళమ్మ దగ్గరికి వెళ్ళకుండా నా దగ్గరే వుండాలని గొడవ. నాకు బాగా అలవాటు అయిపోయాడు. ఇంట్లో వున్నంత సేపూ నన్నూ వదలడం లేదు" కొడుకు గురించి గర్వంగా మెరిసే కళ్ళతో చెపుతున్నాడు అతడు.

హసీనా అక్క నవ్వుతూ అతడి మాటలు వింటోంది. అతడు అటు వెళ్ళగానే "అక్కా అతడే కదా ఇతడు?" అని అడిగాను.

"అవును అతడే పెళ్ళి చేసుకుని పెళ్ళాం మోజులో ఒక సంవత్సరంపాటు నన్ను మరిచిపోయి ప్రక్కకి తోసి వేసినా ఆ తరువాత ఇండియాలో వున్న నాకు ఒకటే ఫోన్లు చేసాడు. క్షమించమని ప్రాధేయపడ్డాడు. నువు లేకపోతే బ్రతకలేను. నా జీవితంలో నీకే మొదటి స్థానం. సల్మాకు కూడా నీ గురించి నిజం చెప్పేసాను. నిన్ను మరలా కువైటుకు పిలిపిస్తాను అంటే తను కూడా సంతోషంగా ఒప్పుకుంది. నేను వీసా, టిక్కెట్లు తొందరగా పంపిస్తాను. నువు వెంటనే వచ్చెయ్యి. నీకు మరలా అదే వీధిలో శారీస్ షాపు నేను పెట్టిస్తాను. నిన్ను బాగా చూసుకుంటాను. నువు మాతో పాటు కలిసి వుండవచ్చు అని చెప్పాడు. ఆ పిల్ల సల్మా కూడా ఫోను చేసి నాతో మాట్లాడింది. తనకు అభ్యంతరం ఏమీలేదనీ కువైటుకు రావాలనీ చెప్పింది. నాకు చాలా ఆశ్చర్యం కలిగింది. అందులో ఇతన్ని మరిచిపోవడం నాకు కూడా అసాధ్యమే అయింది. ఇండియా వెళ్ళాక ఇతడిని మరిచిపోలేక ప్రతిరోజూ ఏడుస్తూ వుండేదాన్ని. మళ్ళీ ఒకసారి కళ్ళతో అయినా ఇతడ్ని చూడాలని అనిపించి వెంటనే బయలుదేరి వచ్చేసాను.

అందరం ఒకేచోట సంతోషంగా వున్నాం. అతడికి ఇపుడు ఒక బాబు కూడా పుట్టాడు" అని కథంతా వివరించి చెప్పింది హసీనా అక్క.

ఆమె చెప్పిన కథంతా ఆశ్చర్యంగా వింటూ.. ఓ ఇలా కూడా జరుగుతుందా? "జీవితం అంటే ఒక నాటకం" అన్నాడు ఎవరో కవి. నిజమేనేమో. ఏదైతేనేం అందరూ సంతోషంగా వున్నారు అంతే చాలు అని నవ్వుకుంటూ ఇంటిదారి పట్టాను నేను.

(మరోకథ వచ్చేనెలలో)

Post your comments